

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 276/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, konajúcou konateľom a advokátom JUDr. Richardom Bauerom, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S 33/2015 a jeho uznesením č. k. 20 S 33/2015-23 zo 14. septembra 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 275/2015 a jeho uznesením č. k. 7 Sžo 275/2015-43 z 20. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2, ako aj čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S 33/2015 a jeho uznesením zo 14. septembra 2015, ako i postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 275/2015 a jeho uznesením z 20. októbra 2016 (ďalej spolu aj „napadnuté rozhodnutia“ alebo „napadnuté uznesenia“, resp. „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal 26. marca 2015 na krajskom súde žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný“ alebo aj „ústav“), a to rozhodnutia č. ÚVTOS a ÚVV-1-302/11-2015 z 18. marca 2015, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa z 19. februára 2015 o vykonanie návštevy priamym kontaktom v zmysle ustanovenia § 24 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“). Napadnutým uznesením zo 14. septembra 2015 krajský súd rozhodol o zastavení konania, postúpení veci Krajskej prokuratúre v Trnave a o trovách konania. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ 30. septembra 2015 odvolanie. Sťažovateľ bol 11. októbra 2016 prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 20. októbra 2016 potvrdil uznesenie krajského súdu.

3. Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu boli nezákonné, svojvoľné, arbitrárne a v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, a to z dôvodu, že podľa sťažovateľa v napadnutých rozhodnutiach konajúce súdy dostatočne nevysvetlili, prečo rozhodnutie žalovaného nebolo možné preskúmať v namietaných súdnych konaniach v rámci správneho súdnictva. Sťažovateľ zastáva názor, že rozhodnutie žalovaného nebolo žiadnym výslovným zákonným ustanovením zo súdneho prieskumu vylúčené, a poukazuje na čl. 46 ods. 2 ústavy, z ktorého vyplýva, že zo súdneho prieskumu nesmú byť vylúčené rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd. Sťažovateľ je teda toho názoru, že rozhodnutie žalovaného sa bezprostredne týkalo jeho základných práv, keďže mu vo výkone trestu odňatia slobody nebola povolená návšteva priamym kontaktom.

Sťažovateľ ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je v rozpore s viacerými rozhodnutiami najvyššieho súdu (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 42/2012 z 18. septembra 2012, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 24/2013 z 30. mája 2013 alebo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 99/2014 zo 6. októbra 2015), čím mal byť porušený aj princíp právnej istoty. Taktiež sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal okrem iného aj na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 247/2007, pričom takýto nález podľa zistení sťažovateľa neexistuje. Uvedené podľa sťažovateľa iba potvrdzuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je svojvoľné, arbitrárne a nezákonné.

Sťažovateľ taktiež tvrdil, že v namietaných konaniach bolo porušené jeho právo na rovnosť strán, konkrétne konaním krajského súdu, ktorý napriek žiadosti sťažovateľa nezabezpečil rozhodnutie ústavu, ktorým mu bola odopretá návšteva priamym kontaktom.

Osobitne poukázal sťažovateľ aj na to, že namietaným postupom a napadnutými rozhodnutiami bolo porušené aj jeho právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, pretože rozhodnutím žalovaného mu bola zamietnutá návšteva rodinných príslušníkov priamym kontaktom. Sťažovateľ nevidel dôvod na neschválenie návštevy priamym kontaktom, a teda na zamietnutie jeho žiadosti rozhodnutím žalovaného, čo uviedol aj vo svojej žalobe podanej krajskému súdu, ktorá však nebola napadnutými rozhodnutiami preskúmaná.

4. Sťažovateľ tiež žiadal, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie vo výške 4 000 eur, pretože porušovatelia mali podľa názoru sťažovateľa svojimi postupmi a rozhodnutiami zasiahnuť do základných práv a slobôd sťažovateľa a vystaviť ho pocitom nespravodlivosti, právnej neistoty, bezmocnosti a bezprávia, a v prípade vydania nálezu si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia.

5. Sťažovateľ navrhoval, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a aby po jej prijatí rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zaručené mu v čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods.1, čl. 46 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo zaručenému mu v čl. 36 ods. 1 a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo zaručené mu v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 20S/33/2015 a jeho Uznesením sp. zn. 20S/33/2015-23 zo dňa 14.09.2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7Sžo/275/2015 a jeho Uznesením 7Sžo/275/2015-43 zo dňa 20.10.2016, porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20S/33/2015-23 zo dňa 14.09.2015 ako aj Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Sžo/275/2015-43 zo dňa 20.10.2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] finančné zadost'učinenie v sume 4.000,-EUR (slovom štyritisíc eur), ktoré sú mu Najvyšší súd a Krajský súd v Trnave povinní vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Trnave sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 587,16 EUR (slovom päťstoosemdesiatšedem eur a šesťnásť centov) na účet jeho právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie Bauer s.r.o., Dénešova 19, 040 23 Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

11. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom..

12. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

15. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi rovní.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

19. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

20. Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

21. Podľa § 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, návšteva odsúdeného v ústave s minimálnym stupňom stráženia a v ústave so stredným stupňom stráženia sa vykonáva spravidla priamym kontaktom, návšteva odsúdeného zaradeného do ústavu s maximálnym stupňom stráženia sa vykonáva spravidla bez priameho kontaktu. Riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch rozhodnúť, či sa návšteva odsúdeného vykoná s priamym kontaktom alebo bez priameho kontaktu.

22. Podľa § 97n ods. 1 zákona o výkone trestu odňatia slobody, rozhodnutie o uložení disciplinárnej odmeny a rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom; to neplatí, ak ide o rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, ktoré má znaky priestupku.

23. Podľa § 18 ods. 2 písm. e) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov (ďalej aj „vyhláška“) v diferenciacnej skupine „C“ v ústave so stredným stupňom stráženia sa návštevy vykonávajú spravidla bez priameho kontaktu.

III.

24. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je jeho tvrdenie, že napadnuté rozhodnutia boli nezákonné, arbitrárne a v rozpore s ustálenou judikatúrou, v dôsledku čoho malo byť porušené aj jeho právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života. Sťažovateľ taktiež

tvrdil, že napadnutým konaním krajského súdu malo byť porušené jeho právo na rovnosť strán.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uznesením č. k. 20 S 33/2015-23 zo 14. septembra 2015

25. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

26. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

27. Z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie krajského súdu vrátane postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli predmetom súdneho prieskumu realizovaného najvyšším súdom na základe podaného odvolania sťažovateľa. Odvolacie konanie bolo skončené napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv prvostupňovým uznesením krajského súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom namietaným uznesením krajského súdu. Na prerokovanie týchto častí sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením č. k. 7 Sžo 275/2015-43 z 20. októbra 2016

28. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, v ktorom tento súd potvrdil správnosť záverov rozhodnutia krajského súdu, keď konštatoval, že žalobou sťažovateľa napadnuté nesúhlasné stanovisko riaditeľa ústavu nepodlieha prieskumu rozhodnutí v rámci správneho súdnictva.

29. V napadnutom uznesení najvyšší súd v úvode svojho odôvodnenia poukázal na relevantné ustanovenia ústavy, ako aj na ustanovenie čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru. V rámci prezentácie aplikovanej právnej úpravy citoval najvyšší súd aj jednotlivé ustanovenia zákona o výkone trestu odňatia slobody. V nadväznosti na to poukázal najvyšší súd na príslušné ustanovenia vykonávacej vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov, kde podľa jej ustanovenia § 18 ods. 1 písm. b) sa do diferenciačnej skupiny „C“ v ústave so stredným stupňom stráženia umiestni

odsúdený, ak sa opakovane počas výkonu väzby alebo výkonu trestu dopustil disciplinárneho previnenia, pričom podľa nadväzujúceho jej ustanovenia § 18 ods. 2 písm. e) sa v označenej diferenciacnej skupine v označenom ústave návštevy vykonávajú spravidla bez priameho kontaktu. V závere prezentovanej právnej úpravy najvyšší súd upriamil pozornosť na ustanovenie § 36 ods. 1 vyhlášky, podľa ktorého sa návšteva vykonáva na základe povolenia schváleného riaditeľom ústavu, a tiež na ustanovenie § 97n zákona o výkone trestu odňatia slobody v znení účinnom od 1. januára 2014, podľa ktorého rozhodnutie o uložení disciplinárnej odmeny alebo disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom, s výnimkou rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, ktoré má znaky priestupku.

Po oboznámení sa s obsahom príslušného spisu najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ v čase podania svojich žiadostí o vykonanie návštevy priamym kontaktom bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia v diferenciacnej skupine „C“.

Najvyšší súd uviedol, že podstatou ukladania trestov podľa Trestného zákona je ujma na osobnej slobode, majetkových alebo iných právach odsúdeného, pričom okrem iných cieľov trestania má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Táto koncepcia nie je v rozpore s realizáciou základného práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života garantovaného ústavou a dohovorom, pretože i tieto normy najvyššej právnej sily pripúšťajú za určitých podmienok obmedzenia výkonu tohto práva (čl. 8 ods. 2 dohovoru, čl. 13 ods. 2 a 4 ústavy).

Odvolávajúc sa na citovanú právnu úpravu najvyšší súd dôvodil, že prijímanie návštevy odsúdeným v zmysle relevantnej právnej úpravy podlieha udeleniu povolenia zo strany riaditeľa ústavu a schválenie návštevy vo forme priameho kontaktu je koncipované ako možnosť závislá od individuálnej situácie odsúdeného, nie je nárokom odsúdeného, pričom v konkrétnom prípade odsúdeného príslušné ustanovenia vyhlášky túto možnosť minimalizovali, keď stanovili pre aktuálne zaradenie sťažovateľa návštevy „*spravidla bez priameho kontaktu*“.

Najvyšší súd kvalifikoval nesúhlasné stanovisko riaditeľa ústavu ako „*rozhodnutie zákonom zmocnenej authority*“ vplývajúce na napĺňanie účelu trestu, ktoré nemá charakter

individuálneho správneho aktu, a preto nepodlieha revízií riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom konaní ani preskúmaniu súdom.

V súvislosti s poukazom sťažovateľa na rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu, ktorou sa sťažovateľ snažil podporiť svoje stanovisko, najvyšší súd dôvodil, že príslušná judikatúra sa síce priklonila k súdnemu prieskumu rozhodnutí prijatých v disciplinárnom konaní o disciplinárnych previneniach, avšak nesúhlasné stanovisko riaditeľa ústavu nemožno považovať za rozhodnutie o disciplinárnom previnení.

30. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

31. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

32. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne vysvetlil, že s poukazom na relevantnú zákonnú úpravu (§ 97n ods. 1 zákona o výkone trestu odňatia slobody) sťažovateľom napadnuté rozhodnutie žalovaného je vylúčené zo súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva, a taktiež vysvetlil, že schválenie návštevy vo forme priameho kontaktu nie je nárokom odsúdeného, a preto neschválenie návštevy vo forme priameho

kontaktu zo strany riaditeľa ústavu nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré by sa bezprostredne týkalo základných práv a slobôd sťažovateľa. Proti takýmto záverom nemá ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska žiadne výhrady. Ústavný súd podotýka, že subjektívne presvedčenie sťažovateľa o tom, že rozhodnutie žalovaného nebolo žiadnym výslovným zákonným ustanovením zo súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva vylúčené, nemôže obstať proti konkrétnemu relevantnému zákonnému ustanoveniu, ktoré uviedol vo svojom rozhodnutí najvyšší súd. Taktiež sťažovateľ síce poukazoval na čl. 46 ods. 2 ústavy, ale opomenul uviesť, ktoré konkrétne základné práva a slobody sťažovateľa mali byť bezprostredne rozhodnutím žalovaného ovplyvnené. Keďže trest odňatia slobody bol sťažovateľovi uložený a jeho výkon bol nariadený rozhodnutiami v trestnom konaní, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti ani len nespochybnil, je zrejmé, že rozhodnutím žalovaného bola ovplyvnená iba možnosť právoplatne odsúdenej osoby absolvovať návštevu priamym kontaktom počas riadne nariadeného výkonu trestu odňatia slobody, čo ale nemožno zaradiť medzi základné práva a slobody. Z uvedeného je zrejmé, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nemohol byť porušený čl. 46 ods. 2 ústavy a ani čl. 36 ods. 2 listiny, preto ústavný súd v tejto časti musel sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého procesného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré bolo podkladom pre právny záver o zastavení konania, za náležité, logické, zrozumiteľné a plne zodpovedajúce podstate a účelu aplikovanej právnej úpravy. Ústavný súd taktiež pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a ak tento v konečnom dôsledku nie je úspešný, za predpokladu, že napadnuté rozhodnutie súdu je v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

34. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť, preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Sťažovateľ porušenie základného práva na súkromie a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života odôvodnil iba svojím tvrdením, že ako odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody mal mať právo stýkať sa so svojimi rodinnými príslušníkmi priamym kontaktom, pričom najvyšší súd mal porušiť tieto jeho práva tým, že vecne nepreskúmal rozhodnutie žalovaného. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd žiadnym spôsobom neporušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a ani jeho právo na spravodlivé súdne konanie, z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 19 ods. 2 ústavy. Z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti.

36. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí, priznanie finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017